

Fulladás

Ha lebuknék, gondoltam, talán elég levegőm lenne ahhoz, hogy erős csomót kössek az egyik ágra, és a már megkötött hurokba hajtsam a fejem. Ha csak, de erre gondolni sem merem, még azelőtt megfulladok, hogy megfojthatnám magam, és akkor oda az egész életem, mosórongyszerű, szürkészöld foszlányként lebegnék puhán és élettelenül a végtelen és poshadt víz felszínén. Áramlat híján, merthogy amennyire ez idáig tapasztaltam, állóvízben vagyok, még holtamban sem távolodnék el túlzottan a víz alatti fától, amelynek ágára legszebb reményeim szerint hamarosan felakasztom magam. Rosszabb is lehetne, mondtam volna, ha ki tudtam volna nyitni a számat, hiszen a fa, ugyan csak a törzsét látom innen, jó teherbírásúnak tűnik. Ha minden a terv szerint alakul, igyekeztem szem előtt tartani, nagy levegőt veszek, lebukok, és gyors tempóban odaúszok a legerősebb ághoz. Néhány pillanat alatt két csomót kötök, az egyiket a vasos ágra, a másikat a sovány nyakamra, és hagyom, hogy a gravitáció végezze a dolgát. Alkalomhoz illő terv, gondoltam, és hogy ne húzzam tovább az időt, neki is kezdtem végrehajtani. Terpeszbe álltam, a karomat szorosán a törzsemhez szorítottam, és felkészültem az első lépésre: a nagy levegővétele, ami bár a legegyszerűbb az összes közül, a legfontosabb is. Elég levegőt kell a tudómba juttatnom ahhoz, hogy legyen erőm elúszni a képzelt lombkoronához, és hogy ott két erős csomót köthessek a kötelem két végére. Merüléshez felkészülve álltam és vetettem egy utolsó pillantást a víz alatt tükörsimára csiszolt fa szürkés kérgére, majd kinyitottam a számat. A várttal ellentétben azonban a tudómba nem levegő, hanem keserű folyadék áramlott be. Ekkor jöttem rá, hogy fuldokolok, hogy magam is a víz alatt vagyok, és ha élni akarok a halálomig, itt az ideje, hogy a mélybe bukjak levegőt venni. Fejjel előrelendültem a felszín felé, tar koponyám hangtalanul siklott át a tükörsima határon, amit a vállam, a tör-

zsem és a lábam követett. Először a szememet nyitottam ki, a fát kerestem, de fa helyett csak egy beazonosíthatatlan fényes felülettel találtam szemben magam. Nemhogy ágai, de mélyedései és bütykei se voltak, semmiféle kapaszkodó, vagy akasztásra alkalmas rész nem volt a felületén. Itt az ideje mély levegőt vennem, üzente a görcsöktől összeránduló tüdőm. De amikor kinyitottam a számat, megint kesernyés folyadék áramlott be a légsövemen friss oxigén helyett. Levegőt! Üvöltöttem, de hang helyett apró légbuborékok hagyták el a számat, és akkor jöttem rá, hogy más lehetőségem nincs, csak a saját levegőmet visszaszívni. A buborékok felé úsztam, amik szabad levegő nem lévén, mozdulatlanul függtek a vízben a fejem körül. Görbe orromat a gömbölyded hárttyákba fúrva szívtam vissza egyenként a korábban kibeszélt levegőt. Mikor az összes buborékkal végeztem, újra beszélni kezdtem, elmondtam, hogy pontosan tudom, hogy szomorú történetemnek mi lesz a vége. Egy ideig még beszélek, hogy a szavaimból visszanyerhessem a szükséges levegőt, majd egy idő után, ki tudja, mikor, belefáradok, és nem szólalok meg többet. A tüdőm lassan összezsugorodik, majd újra kitágul a belé ömlő víztől, fulladozni kezdek, és megkezdődik víz alatti haldoklásom, aminek szerencsétlenségemre semmi köze nem lesz az akasztáshoz. Egy ideig hadakozok majd a halál ellen, aztán, mint ahogy a beszédet is, feladom, és az izmaim lassacskán elernyednek. Az arcom is kisimul, és örökre a felszín alatt lebegek majd tehetetlenül. Idővel a kesernyés víz elmossa majd az arcvonásaimat, mintha mondatokat mosna ki egy könyvből, a ráncokat simára csiszolja, a szemem színét szürkésfehérré hígítja. Kiálló és bemélyedő részeit, az orromat, a fületem és a számat a víz úgy koptatja majd el, mint a fa törzsén a mélyedéseket és a bütyköket. Ha ugyan ez egyáltalán fatörzs, tettem hozzá kételkedve, és jól megnéztem a viaszosvászonhoz hasonlító csiszolt felületet. Mikor megláttam benne magam, az oxigénhiánytól felpuffedt arcomat és az erőlködéstől kidülledő szememet, úgy döntöttem, hogy a fulladást későbbre halasztom. Szétnéztem a szürkén poshadó vízben, és hála a hosszadalmasan elhúzódó haldoklásomnak, milliónyi buborék vett körül. Tudtam, hogy mi lesz szomorú történetem vége, de azt nem tudtam eldönteni, hogy ez a vég pontosan mikorra várható, ezért jobb ötletem nem lévén, görbe orromat belefúrtam a hozzám legközelebb eső, hatalmasra dagadt buborékba, és visszaszívtam mindent, amit korábban mondtam.